

LYS OG LIV

Utgitt av
MENIGHETSFAKULTETET

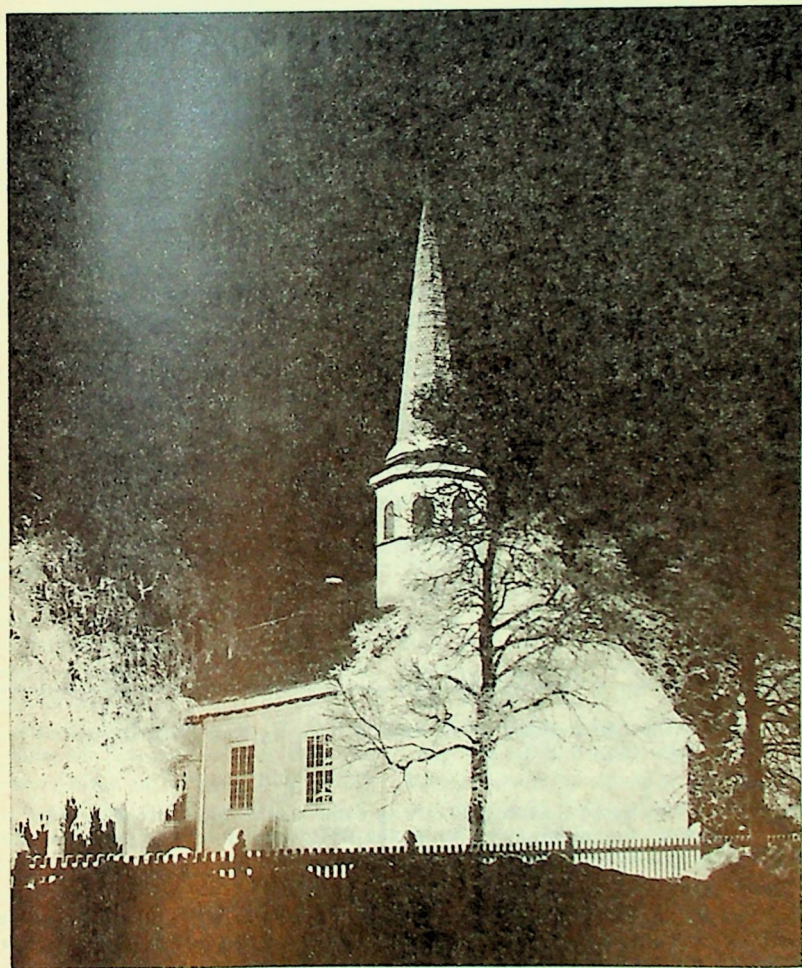

Foto: Lars Hogstad

Tyllidalen kirke

Nr. 8

JULEN 1975

41. ÅRG.

LYS OG LIV UTGITT AV MENIGHETSFAKULTETET

Redaktører: Rektor Ingemann Ellingsen og administrasjonssjef Erling Servan.
Utkommer 8 ganger årlig. Ekspedisjon: Gydas vei 4, Oslo 3. Postgiro 128 78.
Bankgiro 8002.31.70896. Telefon: Sentralbord 46 79 00. — Bladet sendes gratis
til alle MF-foreninger og prostikomiteer for MF, til samtlige menighetsråd i landet
og alle navngitte bidragsytere.

TAKK FOR DIN GAVE!

Gaver:	September		1/1—30/9	
	1974	1975	1974	1975
Personlige gaver	66 227	57 135	792 792	724 011
Stud. givertj.	1 690	1 930	25 570	34 365
<i>Sum personlige</i>	67 917	59 065	818 362	758 376
Offer/kollekt	34 222	36 681	636 925	679 393
<i>Sum</i>	102 139	95 746	1 455 286	1 437 769
Foreninger	11 572	9 407	173 894	170 058
Bøsser og andre g.	171	4 011	847	26 054
<i>Sum «ordinære» g.</i>	113 882	109 164	1 630 027	1 633 881
Testamentariske g.	10 000	54 280	543 963	198 390
<i>Sum gaver:</i>	123 882	163 444	2 173 990	1 832 271

Gaver til Menighetsfakultetet er **SKATTEFRIE**, og kan fratrekkes i selvangivelsen. (Etter lovendring i 1970.)

Følgende bestemmelse gjelder: «Fradrag etter denne bestemmelsen kan, når tilskuddet (gaven) utgjør mer enn kr. 10 000,—, ikke overstige 10 pst. av den skattepliktiges inntekt i det år da tilskuddet gis.»

Kvittering/vedlegg til selvangivelsen blir sendt etter hvert for alle gaver på kr. 50,— eller mer. De som ønsker spesiell kvittering for gaver under dette beløp, bes vennligst gjøre oppmerksom på det.

Fra 1/1-73: Gaver til Menighetsfakultetet, Gydas vei 4, Oslo 3:

POSTGIRO: 1 28 78 — BANKGIRO: 8002.31.70896.

En barnas høytid?

«Og de skyndte seg og kom, og fant både Maria og Josef og barnet . . .» Luk. 2, 16.

Førstelektor
Bernt T. Oftestad.

Julen er barnas høytid. Slik tenker det sekulariserte menneske. Med et unnskyldende smil kan man derfor delta lite i gudstjenestelivet og ta fram gamle «religiøse skikker». Julen er barnas høytid. Barnet i oss blir levende igjen, og vi gleder oss sammen med de små. Det sekulariserte menneske må bli barnslig for å ta del i kirkens liv.

En skal ikke uten videre skjære over disse uklare og til dels dyptliggende følelser hos folk flest. De kan være sterke sperringer for evangeliet, men de kan også bringe mennesker inn under ordets høreelse. Viktig er det å kunne omforme denne uklare og ofte misvisende «julestemning», til en sann innsikt i hva julen er, og står for.

Julen er nok barnas høytid, men på en ganske annen måte enn det vantroen forstår med dette. Julen er barnas høytid fordi den er *barnets*. De skyndte seg, de kom og fant både Maria og Josef og barnet. «De fant ikke» et hvilket som helst barn. De fant *ikke* barnet i seg selv. De ble ikke grepet av barndommens lune stemning. Men de fant *barnet*. Han som var lovet. Han englene hadde båret bud om. Han som var *verdens frelser*. Det skjedde noe ufattelig, noe overveldende denne natt. Det ble plantet et lys inn i verdens mørke og ondskap.

Gud ble menneske, Gud tok på seg våre kår, vår virkelighet. Ja, så forbeholdsløst gjorde han det, at han gikk inn ikke bare i den onde skjebne som synden i og for seg er, men han gikk inn under de ufattelige konsekvenser som ligger inne-sluttet i Guds dom og vrede over synden. En stedfortredende straffildelse gikk han inn i. En grusom skjebne for et *lite barn*, sier mange. Bibelen sier: en grusom skjebne for det barn som var hellig og rent, som var Guds Sønn. Men denne skjebne tok han på seg for din skyld.

Så er julen virkelig *barnets* høytid. Men den er også *barnas*. Ingen har rett til den frelse som Sønnen har skaffet til veie. Den kan bare mottas som gave. Derfor er den ikke for det *voksne, myndige, selvhjulpne* menneske, men for den som tar imot frelsen *som et lite barn*. «Det finnes bare barnedåp», sa en dansk prest en gang. Det finnes bare en måte å motta frelsen på, det vil si, som et barn gjør det. Det betyr ikke at man skal ha barnets barnslighet, men det betyr at bare den får frelsen, som er så svak og så hjelpelos som barnet.

Kristus i går og i dag

Av biskop Per Juvkam

(Etter biskop Juvkams manuskript til tale ved festmøtet på MF søndag 2. november 1975 i forbindelse med MF-dagene i Oslo)

Fil. 2, 7—11.

Som overskrift har eg sett: Kristus i går og i dag.

Lat meg fyrst gjera greie for kva eg legg i det.

Kristus i går: det talar vi ofte og mykje om. Vi samlar det iblant i uttrykket KRISTUS FOR OSS — det er alt det Jesus gjorde for

.....

I bibelens tankeverden står ikke barnet for det opphøyede, det opprinnelige, og derfor med en egen religiøs verdi: Barnet er det svake, det som intet kan. *Julen er for den som intet kan*. For den som går og finner barnet i krybben, sammen med hyrdene den gang, og hele Guds menighet siden.

*Han som all verden er for trang,
Her ligger han på moders fang
Som en av våre kjære små,
Den Gud som lar oss opphold få.
Halleluja.*

*Ja han som var Guds hjerte næst,
Til jorden kom som fremmed gjest
Og forer oss fra dødens dal
Med seg til Gud i himlens sal.
Halleluja.*

Martin Luther, (Landstads rev. nr. 118, v. 3 og 5.)

Bernt T. Oftestad

vår skuld, for å frelsa det som var fortapt.

Kristus i dag: Det er uttrykk for ein annan av dei bibelske hovud-tankane. Vi samlar det ofte i uttrykket KRISTUS VED OSS: ved oss skal Kristus få sin vilje i verda.

«Jesus Kristus er Herre,» las vi frå Filipparbrevet. Det er teke frå ein hymne dei song i den fyrste kristne kyrkjelyden. *Dette* skal bli den sterke tonen i den bylgje av takk og tilbeding som til sist skal brusa gjennom Universet. Kvar tunge skal sanna til Gud Faders ære, sto det, at Jesus Kristus er Herre.

Når vi veit at dette skal bli resultatet, skulle det då ikkje skje *alt her og no?*

Det er vanskeleg, seier Paulus: «Mine born, som eg atter føder med smerte til dess *Kristus vinn skapnad i dykk!*»

Og Peter formanar: «Helga Kristus til Herre i hjarto dykkar!» (1 Pet. 3, 15)

Den tyske teologen Dietrich Bonhoeffer sat i mai 1944 i ei fange-celle i Berlin—Tegel og skreiv eit brev. Han skreiv til slektningar i høve ein dåp, der han skulle vera fadder. «Å vera ein kristen i dag,» skreiv han, «det femner einast om to ting: i bøn og i å gjera det som rett er mellom menneske». Bøn og *handling* — dei to høyrde for han saman. I desse to ting er det livet, det levande samfunnet med Jesus Kristus, kjem til uttrykk.

Lat oss sjå litt nærare på dei, fyrst kvar for seg!

Kristus i går: det er det verk

Biskop Per Juvkvam i møte med Bjørgvin-studentane på MF.

Foto: Oddvar Jensen.

som Kristus har fullført, han åleine. Del i det får eit menneske aldri ved eiga kraft eller eige strev, berre ved Hans miskunn. Du får del i det ved bøn, som Bonhoeffer sa, bøn frå eit hjelpelaust og audmjukt hjarta.

Då Gud i fyrstninga tok sitt skaparverk i augnesyn, heiter det at alt var «såre godt». Om Jsus og hans verk i verda heiter det på same måten at «han gjorde alle ting vel». Anten du og eg får del i det eller ei, så er verket i seg sjølv fullført og fullkome. Det er eit faktum, det må godtakast eller forkastast — ingenting kan takast bort, ingen ting treng leggjast til.

*Den grunn hvorpå jeg bygger,
er Kristus og hans dod.
I Kristi korsess skygge
forsvinner all min nod!*

Eller:

*Nu har jeg funnet det jeg grunner
mitt salighetens anker på;
den grunn er Jesu dod og vunder,
hvor den for verdens grunnvoll lå.
Det er den grunn som evig står
når jord og himmel selv forgår.*

Denne tonen er sterk i norsk forkyning. Og det med rette, for slik er det i Bibelen. Det er nærsagt inga grenser for kor sterke — ja, overveldande sterke dei lovnadene er som slår dette fast.

Kva seier du om dette:

«Gud er mektig til å gje dykk all nåde i rikeleg mål, så de alltid i alle ting kan ha alt de treng til — ja, ha overflod til all god gjerning» (2 Kor. 9, 8) Det er det verset i Bibelen som har dei fleste alt og alle. På gresk er det dominert av ordet perissevein: gje eller ta

imot og ha *i overflod*. Var det ikkje det same Jesus sa: «— eg er komen for at de skal ha liv og ha overflod» (Joh. 10, 10)

Vi treng ikkje leita mykje for å finna dette heilt frå den gamle pakt: «Det fløder over, mitt staup», som det heiter i den gamle salmen (23, 5). Gjennom heile Den heilage Skrift vert denne tonen *sterkare og sterkare* — heilt fram til lovsongen til slutt, den nye songen som dei salige istemmer, og som skal fylla Universet «som lyden av veldige vassmengder».

Alt kviler på den *eine* tingen: Jesus og hans verk. «Med eit einaste offer har han for alltid gjort dei som vert helga, fullkomne» (H. 10, 14)

Eingong på gjennomreise i Oslo i min tidlege ungdom sat eg nede på Bibelskulen i Staffeldtsgt. og hørde Gustav Mevik holdt bibeltime. Han las det fyrste kapitlet i Efesarbrevet. Komen til det 7. verset stogga han og tok sakte og tenksomt opp att: «— etter hans nådes rikdom». Han såg opp på oss som sat der, og det var som han tenkte høgt: «Det må vel rekke til for hvert åndedrag!»

Ja, det er nettopp tale om målestokken Gud brukar, når eit menneske er kome i den stilling at det tek imot Guds ufortente gåve. «— etter hans nådes rikdom —». Er det ein rik mann som gjev meg ei krone, gjev han meg saktens *av* sin rikdom, men slett ikkje *etter* sin rikdom.

Er det mogeleg å fatte dybden og fylden i det som her står: I han har vi utløysinga som vart vunnen ved hans blod, forlating for syndene — «så rik er hans nåde», står det i den nye omsetjinga vi har fått. Det er sakte rett og godt.

Men lat oss gjerne minnast at det her er tale om målestokken Gud nyttar når han gjev. Det er sant og visst at det rekk til for kvart andedrag her på jord — det spørst berre kor mykje du treng eller kor mykje du er i stand til å ta imot.

Del i Jesu forsoning «etter hans nådes rikdom» — det er ingenting mindre enn ein forsmak på det som er gjort i stand for oss og ventar oss på den andre sida død og grav, i herlegdomen med Kristus.

No til det *andre* som eg ville tala om: *Kristus i dag*.

Her kan vi tenkja på det som vi no alt har snakka om — for «Jesus lever og går i forbøn for oss,» seier Hebrearbrevet. Dvs. han tek seg av vår sak og stig fram som vår talsmann hjå den Allmechtige, som ser alt og dømmer om alt.

Men vi kan ikkje bli ståande ved dette, sjølvom det er aldri så stort. I uttrykket Kristus i dag ligg noko meir. Har vi før tala om det Jesu verk som han har fullført, så er det no tale om *det Han vil ha utført i dag*. Då gjeld det Jesus, ikkje berre som Frelsar, men *Jesus som Herre* — han som vi tilhøyrer fordi han har kjøpt oss, han som har sett oss fri og som difor har råderetten over oss.

Det er verdt å leggja merke til at denne tonen skal bli den aller sterkaste i slektenes lovsong til sist: «— kvart kne skal bøygja seg i Jesu namn, i himmelen, på jorda og under jorda, og kvar tunge skal sanna til Gud Faders ære: *Jesus Kristus er Herre!*» Slik song dei i den *fyrste kyrkjelyden* når dei samlast til gudsteneste. Dei såg fram til den dagen då sigeren var vunnen. Men for dei galdt det like fullt i dag, dei var viljuge til å

ta offeret, alt som det måtte kosta å fylgja Kristus som Herre.

Eg nemnde dei som stemmer i den nye songen ein gong der framme. Ingen kunne læra den songen, står det, utan dei som var kjøpte frå jorda. Songen måtte lærast *her*. Det er her og no samfunnet med Kristus kjem i stand. Kjennemerket på det er ikkje berre songen om den *ufortente nåden*, men og *lydnaden mot Jesus som Herre*, han som kallar oss til å fylgja i sine fotefar.

«Den som då kjennest ved meg for folk, han skal og eg kjenneast ved for Far min i himmelen; men den som avneittar meg for folk, har skal eg og avneitta for Far min i himmelen» (Matt. 10, 32—33).

Vedkjennast Kristus som Herre — kva vil det seia? Det gjeld ikkje berre ei vedkjenning i ord. Kanskje har det hendt nokon kvar av oss at vi av og til har freista kor langt vi kan gå på vår eigen viljes veg utan å missa Guds nåde. Her er det tale om *det rakt motsette*: ikkje min vilje, men hans — kva det så skal kosta. Dette er den *handling* som Dietrich Bonhoeffer tala om — å gjera det som rett er mellom menneske. Og kva som er det rette, det er det Herren Jesus som avgjer. Ikkje eg, men han!

Eg kjem i hug ein annan uttrykksmåte hjå den same Bonhoeffer. Han skriv om den *billige og den dyre nåden*.

Billeg nåde er syndsforlating som ei allmenn sanning, noko som gjeld utan vidare og under alle tilhøve — og som eg kan gripa til om eg blir i beit. Når dette vert ei tilstrekkeleg strømlinjeforma sanning i forkynninga, — då finn verda lett trøyst for sine synder, som ho ikkje angrar og slett ikkje vil laus ifrå. Fordi alt er av nåde,

kan alt bli ved det gamle. Billeg nåde er tilgjeving utan omvending.

Den billege nåden frelser ingen. Det er den gamle saga om igjen, der profeten Jeremias talar om dei falske profetane: Dei lækjer mitt folk på lettvis og seier fred! fred! — endå det ingen fred er (6, 14).

Noko heilt anna er *den dyre nåden*. Han er *dyr*, fordi han fordømer synda. Han er *nåde*, fordi han rettferdiggjær syndaren. Nåden var dyr for han som gjev oss nåde. Det som var så dyrt for Gud, må aldri leggjast fram på billegdisk. Den dyre nåden, det er Guds levande og skapende ord — som set *fangar i fridom*, men også *tvingar oss inn under Kristi åk* — som er å fylgja han i lydnad og truskap.

Til slutt: Kristus i går og i dag — det er *den same Kristus!* Han er både Frelsar og Herre. Dei to ting kan ikkje skiljast. Likevel er det dette vi stadig er freista til.

Eg har eit lite minne frå krigen. Der eg då var prest, var det ein tysk forlegning. Det oppsto ein liten konfliktsituasjon, og kven annan kom inn på prestekontoret i kyrkja enn den tyske kommandanten. Han la eit våpen frå seg på bordet. Det var blankt og fint. Der låg også Bibelen min, slitt i kantane og laus i ryggen. Eg såg mitt snitt til å dytte litt til Bibelen, så dei to vart liggjande pent attmed kvarandre. Der låg dei då, og tala sitt stille språk om kva makt — eller vanmakt — kvar av oss åtte. Men viktigaste var det han sa: *Kvifor kan ikkje kyrkja halda seg til det ho er sett til?* Han visste god beskjed om kva det var: prestane hadde ikkje med noko anna å gjera enn det evige livet. Med litt teologisk innsikt kunne han ha sagt det

slik at eg kunne forkynna Jesus som Frelsar alt eg orka — men derimot ikkje Kristus som Herre. Her og no skulle *andre ha det avgjerande ord*.

Ein skulle mest tru mannen hadde lese det rundskrivet som i april 1941 kom til alle prestar frå departementet. «Det er inntil vidare nødvendig,» sto der, «at alle prester i sin forkynnelse lar det *oppbyggelige og evighetsmessige* i evangeliet stå i forgrunnen —».

I all konflikt mellom kyrkja og politisk makt gjeld det Kristus som Herre.

Dette var eit dome frå ein spesiell situasjon. Det same skjer — i andre former — til alle tider. Ikkje lenge sidan vart det halde eit verdsmøte med motto «*Frelse i dag*». Eit lovan- de motto! Men for å seia det kort: ein måtte forstå det slik at møtet med frelse i dag ikkje meinte frelse frå synd og skuld, men *sosial frigjering*. Her vert *Kristus som frelsar og forsonar riven ut av samanhengen* — men utan det kan heller ikkje bodskapen om Kristus som Herre fungera.

I våre dagar får kyrkja mange gode råd om å ta i bruk politiske virkemidlar i staden for eller til støtte for evangeliet. Men når dette vert knytt saman med *partipolitikk*, må det vera tillatt å stille eit spørsmål: kan ein kristen nokonsinne bli ein fullgod og heilt palitande partifelle for noko politisk parti? For ein kristen er det ikkje *partiet* som til slutt avgjer noko som helst,

og det er slett ikkje folkeviljen som er høgste instans. Det er Kristus, han åleine.

Han er både Frelsar og Herre. Kan sjelefienden få til å riva desse to ting frå kvarandre for oss, då veit han at kristendom og kyrkje misser si kraft. Han prøver seg ikkje minst i kyrkje og bedehus.

Der lyder eit fulltonande evangelium om Jesus som frelsar og forsonar. I heile vår generasjon er det slått fast at *alt er av nåde* og det kan ikkje bli tale om anna enn *berre nåde*. Samstundes har det aldri vore så mange som undrast og spør: kvifor er det ikkje fleire som fylgjer Guds kall? Ordet vert rikeleg forkynt. Kvifor har vår forkynning så lite av gjennomslagskraft i folket?

Vi har sett det kan henda at den dyre nåden vert lagt ut på billegdisk. Det skjer når det *vantar ein tone i forkynninga*. Forkynne Jesus som frelsar og forsonar er stort og herleg. Men det er ikkje nok. Kristus er også Herre.

Han set den fangne i fridom. Og det skjer ved hans nåde og mis- kunne åleine.

Eg ottast at mange kristne i dag har berre *ein* streng på sitt livs lyre.

Men det er *ein annan tone*, som lyder aller sterkast i Guds øyra, og som er det aller sterkaste vitnemålet for menneske. Det er tonen om Jesus som Herre, tonen frå eit liv i lydnad.

«Fadderordning» for de nye teologistudentene!

De siste semestrene har vel hundre studenter søkt om å få begynne sitt teologistudium på Menighetsfakultetet. De store «kullene» har gjort miljøet mindre oversiktlig for de nye studentene (og de eldre med). For en ny student er mye nytt og ukjent. Løsning av hybelsspørsmålet tar tid, en skal sette seg inn i studieplaner, og begynne et krevende studium. De første ukene blir lett kaotiske og forvirrende.

På vårparten tok Studentutvalget initiativ til en kontaktformidling for de nye studentene som skulle begynne i høst. I første rekke gjaldt det å finne frivillige eldre studenter som ville påta seg å arrangere et hybelbesøk for en gruppe nye studenter. Responsen var stor, så stor at hver gruppe kunne få to «ledere». I neste omgang gjaldt det å diskutere innholdet i ordningen. Vi kom til at oppgaven ville bestå av følgende momenter: *Praktisk veiledning* for de nye studentene den første tiden på MF og i Oslo. Dernest fungere som *miljøkontakt*, — spise sammen i kantina av og til, invitere de nye studentene hjem o.l. De eldre studentene skal være disponibel for *råd og hjelp i studiet*, og ellers *orientere* om MF som institusjon og om organa «på huset». En skal være åpen for *personlig hjelp* i sjelesorg.

Ordningen ble satt ut i livet ved semesterstart i høst, og gikk under forskjellige navn, — «fadderordningen» el. «adopsjonsordningen». De aller fleste nye studentene tok imot innbydelsen til hybelbesøket, og en-

kelte grupper har fortsatt å møtes utover den ene orienterskvelden. Opprinnelig var planen at kontaktgruppene skulle inndeles etter hvilken menighet en tilhørte i Oslo, slik at studenter som bodde i samme menighet skulle komme i samme gruppe. Dette med tanke på en bedre innføring i det lokale menighetsmiljø. Dette lot seg dessverre vanskelig gjennomføre p.g.a. manglende adresse ved semesterstart. Men for viderekommende studenter arbeides det med en kontaktordning overfor menighetene. Her er tanken at studentene kan finne et åndelig hjem i menigheten og bli brukt til forkynnertjeneste under råd og veiledning. Dette vil vi komme tilbake til. Foreløpig kan vi oppsummere med å si at «fadderordningen» kan karakteriseres som vellykket, og at den viste seg å fylle et behov for veiledning, den første tida som ny student på MF.

Helge Unneland

MF-antologien utsolgt — ny gave til MF.

I Lys og Liv's aprilnummer i år refererte vi fra semesterfesten den 15. mars 1975, at stud.theol. Vidar Kristensen overrakte administrasjonssjefen kr. 16 050,— som gave til MF fra den komitéen som har stått bak MF-antologien «På en annen måte».

Den 1. oktober 1975 kunne Vidar Kristensen meddele at restopplaget var solgt, og han overleverte i den anledning en ny gavesjekk på kr. 3375,—.

Tilsammen har antologien innbragt kr. 19 425,—, og det er et resultat det står stor respekt av.

Biskopene møter «sine» studenter

Biskop Weider midt i flokken av studenter fra Sør-Hålogaland.

Foto: O. Berg Lyngmo.

Biskop Weider møter studentene fra Sør-Hålogaland bispedømme

For tredje året på rad hadde biskop Weider en liten sammenkomst med sine teologiske studenter fra Sør-Hålogaland bispedømme.

Og denne gang samlet vi oss i kantina på MF, tirsdag 4. november. Etterhvert er vi blitt mange fra Sør-Hålogaland som studerer teologi. Bare i høst begynte hele tolv stykker på sitt teologiske studium på MF. Dette mente biskopen var en frukt av det arbeidet som var blitt drevet de siste årene, og da spesielt av det intense ungdomsarbeidet.

Biskopen lot oss også få høre nytt hjemmefra. Han betegnet situasjonen i bispedømmet som god, men likevel påpekte han én ting som ikke er som det burde være. Flere menigheter står nemlig i dag

uten prest. Tross gjentatte utlysninger, har ingen søkere meldt seg.

Vi takker for anledningen til å komme sammen på denne måten, og håper det lar seg gjøre også et annet år.

Børje Kajander

Biskop Bremer i møte med kristendomsstudentene og teologistudentene fra Nord-Hålogaland bispedømme

Mandag 10. nov. hadde biskop Bremer for andre gang et møte med kristendomsstud. og teologistudenter fra Nord-Hålogaland. Treffet ble avholdt på Menighetsfakultetet og ca. 20 hadde møtt fram.

Biskopen innledet med andakt, og i sin orientering til studentene tok han utgangspunkt i ordinasjonen og redgjorde for forskjellen mellom det å være prest og alt annet arbeid. I en tid da prestene,

ikke minst, er så opptatt med praktiske gjøremål, er det viktig å besinne seg på hva som er prestens primære oppgave, nemlig å forkynne Guds ord og forvalte sakramentene.

Videre orienterte biskopen om bemanningssituasjonen i bispedømmet. Før tiden er det en del ledige prestestillinger og kateketstillinger. Når det gjelder vanskelighetene med å få søkere til kateketstillingene, så henger vel det en del sammen med uklarheten om hva det vil si å være kateket. I sammenheng med dette betonte biskopen at man hadde bruk for pionerer i kirkens arbeide som kunne gå til en tjeneste på tross av uklarheter, der ikke alt er lagt fullkomment til rette på forhånd. Offeraspektet med tjenestene i Guds rike måtte ikke bli borte i vårt velferdssamfunn. Dette gjelder alle tjenestene i Kirken.

Ellers ble problemene omkring dåpen og dåpskatekumenatet berørt. Og under samtalen etter biskopens orientering ble det stilt en del spørsmål om ferievikarordningen for teologistudenter. Det ble en del samtale omkring dette temaet. Og i tilknytningen til dette ble spørsmålet om ordinasjon av lekfolk berørt. Samtalen dreide seg også om hvordan Kirken skulle få i gang en ordning med lekmannsgudstjenester i store prestegjeld med mange prekensteder, og dette da på tvers av organisasjoner og fraksjoner innen Kirken.

I det hele tatt synes det nyttig såvel for studenter som for biskop at det blir arrangert slike sammenreff på bispedømmeplan. Vi takker Menighetsfakultetet som stilte kantine og rom til disposisjon.

Odd-Bjarne Bruun.

Biskop Hille møter studentene fra Hamar bispedømme

Biskop Hille møtte studentene fra Hamar bispedømme, for første gang på MF onsdag 5. nov.

Biskopen orienterte om situasjonen i bispedømmet, og svarte villig på alle mulige spørsmål, både om presterollen før og nå, om ledige embeter, om synet på ungdomsvekkelsene, og forholdet til organisasjonene og de frie forsamlinger.

Det var godt fremmøte av studenter fra bispedømmet, og det var tydelig å se at møtet med Hamar-biskopen var til gjensidig glede.

---

981 studenter ved MF

De offisielle statistikk tall for studentantall ved høyskoler og universiteter, er som vanlig meldt inn til myndighetene pr. 1. november 1975. Tallene for MF viser nå følgende (tallene for 1974 i parentes).

— 635 (586) studerer teologi.
— 52 (43) kandidater går på praktikum.
— 294 (318) studerer kristendoms-kunnskap.

Av de som studerer kristendoms-kunnskap er det 25 (22) som leser til hovedfag, 45 (50) til mellom-fag, og 224 (246) til grunnfag.

Det er 1929 (1873) som har avlagt teologisk embetseksamen ved MF, og av disse er det 1574 (1529) som har avlagt praktisk-teologisk eksamen. Fra Institutt for kristendoms-kunnskap er det 1111 (866) som har avlagt eksamen i grunnfag, mellomfag eller hovedfag siden starten i 1967.

En databank for teologisk forskning

På sitt møte den 10. nov. 1975 opprettet lærerrådet ved Menighetsfakultetet en «databank» for teologisk forskning og arbeid som gjøres rundt om i landet.

Følgende retningslinjer ble fastsatt:

1. Det teologiske Menighetsfakultetet oppretter fra 1. januar 1976 en «databank» for teologisk forskning.

2. Databanken knyttes til undervisningsadministrasjonen.

3. Ved databanken registreres offentliggjorte og ikke-offentliggjorte forskningsbidrag (såvel større avhandlinger som mindre studier), samt forskningsprosjekt innen teologien (og de nærmest tilstøtende forskningsområder).

4. Registreringen skjer dobbelt: både etter forskernes/forfatterens navn, og systematisk etter teologiens enkelte disipliner (de tradisjonelle fire teoretiske disipliner og praktisk teologi, samt nyere fag som misjons- og religionsvitenskap, religionspedagogikk, religionssosiologi osv.), og etter eventuelle tilstøtende fag.

5. Forskerne/forfatterne sørger selv for å sende inn til undervisningsadministrasjonen utførlige opplysninger om sine arbeider, men ikke arbeidene selv, samt om de forskningsprosjekter de har. De har ikke rett eller krav til å få sine arbeider vitenskapelig bedømt av MF.

6. Hovedhensikten med databanken er den interne for MF: å ha mest mulig fyldige (og konfidensielle) opplysninger om utført og planlagt forskning, for på den måten

å lette saksbehandlingen i forbindelse med stipendietildeling, eller når det gjelder kallelse til/ansettelse i stillinger ved MF, eller i annen forbindelse. En slik databank kan dessuten fremme koordinasjonen av teologisk forskning.

7. Etableringen av denne databank betyr ikke at Menighetsfakultetet gir avkall på eller svekker det kallelseprinsipp som fakultetet alltid har bevart.

For lærerrådet

Magne Sæbo
Dekanus

Stor oppslutning om MF-dagene i Oslo

Ved arrangementet av MF-dagene 1.—2. november 1975 var det større oppslutning enn tidligere år. I alt var det ofring eller kollekt til MF ved 43 gudstjenester og møter (35 i 1974) med en samlet gave på kr. 46 829,— (kr. 37 817,— i 1974).

Det var god oppslutning om de to populære teologiske forelesningene lørdag 1. november og det er tydelig at disse forelesningene fyller et behov i Oslo-området.

Festmøtet på MF søndag kveld 2. november samlet mange MF-venner og det var også stor interesse for å følge omvisningen i nybygget.

Vi vil på denne måten rette en hjertelig takk til alle menighetsråd, prester, MF-foreninger og andre MF-venner i Oslo-området, lærere, studenter og kontorpersonele ved MF for oppslutningen og innsatsen ved MF-dagene i Oslo 1975.

E. S.

Julegaven 1975

Det er med stor frimodighet vi i dette nummer legger ved en postgiroblankett for

JULEGAVEN 1975

Hjertelig takk til alle som trofast støtter MF med gaver og forbønn, og takk for at vi også denne gangen kan be deg om en gave, stor eller liten, etter som du har fått velsignelse til å disponere penger.

Hjertelig takk til alle som sendte en ekstra gave etter oppfordringen i septemhernummeret! Den detaljerte gaveoversikt for oktober vil først komme i januarnummeret, men en foreløpig oversikt viser at gaveinntektene var på vel 385 000 kr., og det er ca. 170 000 kr. mer enn i oktober 1974.

Denne gledelige økningen skyldes i første rekke gaver på postgiroblanketter fra Lys og Liv, men skyldes også de mange gudstjenester og møter i oktober, hvor det ble gitt ofringer og kollekter til MF. På andre steder i dette nummer er det takket for innsatsen i forbindelse med Vestfold-aksjonen og MF-dagen i Oslo, men det kunne nevnes mange andre steder over hele landet, hvor det har vært gitt til dels store beløp. Vi vil nevne et eksempel som vi håper kan inspirere andre menigheter. I menighetene Strandebarm, Varaldsøy og Ølve i Hardanger var det 32 konfirmanter som ved husbesøk samlet inn kr. 5952,40 fra 407 givere.

Det er godt å vite at MF er omsluttet av forbedere og givere over hele landet, ja i utlandet også.

E. Scrvan

Frå landssekretørens dagbok:

«No prøvest vårt venskap».

En sokneprest eg møtte for ikkje så lenge sidan hadde i tilknytning til anbefaling av offer til Menighetsfakultetet ordlagt seg om lag slik. MF synest å vera pressa *innanfrå* då lærarkollegiet har stått sterkt mot kvarandre i spørsmålet om «kvinnens adgang til praktikum». Det er dei som synest sjå at Menighetsfakultetet vil bli sprengt på dette.

Men MF er og pressa sterkt *utanfrå*. Det gjeld om å få det til å bøye av. Kva gjer då ein sann ven? *Han sviktar ikkje*, men går trutt inn i eit arbeid for det fakultetet som hans kjærleik er retta mot. Han går inn i eit arbeid med forbon og offer. For ein ven sviktar ikkje i naud. No prøvest *vårt* venskap. Eit stort offer var svaret — eit svar til venskap for MF.

«Frå no av skal eg be for MF».

Ein traust mann steig opp på eit møte og målbar det som tydeleg var noko av holdninga i bygda. «Vi har ikkje full tillit til MF lenger». Den kvelden talte eg om bon og forbon og nemnda mellom anna at dersom vi bad like mykje for våre prestar og forkynnarar som vi kritiserte dei og kritiserte dei like lite som vi bad for dei, så ville nok Guds rike hatt eit langt større rom hos oss og vunne større framgang. Ved slutten av motet bad mannen om ordet. «Eg må vedgå at eg aldri har bede for Menighetsfakultetet, og dersom det då ikkje står rett til der, er eg medansvarleg. Eg lovar at frå no av skal eg be for MF». Orda kosta og betydde mykje — dei ber bod om ei rik framtid for MF.

Gunnvald Bjotveit

Takk til Vestfold

MF-aksjonen i Vestfold den 12. oktober 1975 ble en festdag for alle som fikk være med fra MF. Vi føler derfor grunn til å takke MF's prostikontakter i Nord-Jarlsberg prosti, Tønsberg domprosti og Larvik prosti, menighetsrådene og MF-foreningene i Vestfold og alle andre som deltok ved planleggingen og gjennomføringen av aksjonen.

I alt var det ofring ved 27 gudstjenester, de fleste steder med lærere eller studenter fra MF som talere, og dessuten ble det gitt kollekt ved 4 fester eller kveldsmøter. Lørdag kveld 11. oktober var det til og med amerikansk auksjon til inntekt for MF på et Teenage-party som MF-studenter ledet i Borre.

Det kom inn vel 20 000 kr til MF ved aksjonen, men viktigere var det kanskje at MF-venner og MF's lærere og studenter fikk denne anledningen til å møte hverandre.

Viktigst var det likevel at Guds ord ble forkynt til oppbyggelse og frelse.

Takk til alle dere som gjorde denne aksjonen mulig.

E.S.

MF-weekend for gamle og nye kristendomsstudenter

Årets samling for gamle og nye studenter fra Kristendomsinstituttet gikk av stabelen 26.—27. september, med følgende program:

- En alvorlig perspektivrik forelesning av prof. C. Fr. Wisløff om «Den kirkehistoriske situasjon».
- En lærerik og tankevekkende forelesning av instituttstyrer Aasmund Dale over temaet «Saksvarende undervisningsformer i troslæren».
- En glad fest ledet av dosent Modalsli. Av innslag kan nevnes: Peter Dass-program ved stemmebrukslærer Vera Dahlen. Festtale ved formannen i institutt-rådet, fakultetslektor Axel Smith. Student Odd Ragnar Hunnes fortalte muntre og alvorlige historier. Student Geir Hegerstrøm spilte mandolin og egne melodier på klassisk gitar. Administrasjonssjef Erling Servan orienterte om MF. Vit.ass. Arne Rønnild avsluttet med andakt.

J. W.

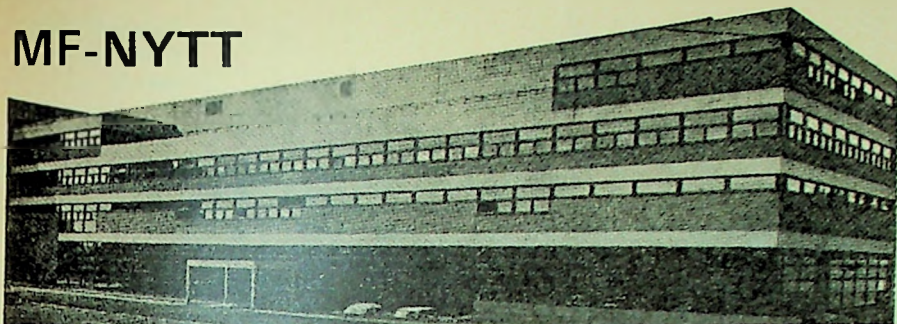

MF's studentkor i Sandar menighetshus under Vestfold-aksjonen.

Foto: Ove Jørgensen.

MF-NYTT

Ny vit.ass. ved Instituttet.

Feltprest Karl William *Weyde* er fra 1. januar 1976 ansatt som vitenskapelig assistent ved Instituttet. Weyde er født i 1947, i London, men har vokst opp i Oslo. Han tok teologisk embetseksamen høsten 1972, og praktisk-teologisk eksamen høsten 1974. Han har et års opphold i Israel, og har siden eksamen på praktikum tjenestegjort som feltprest på Heistadmoen ved Kongsberg.

Første forskningsstipendiat ved Instituttet.

Cand. mag. Peder Gravem er fra 1. aug. 1975 ansatt som forskningsstipendiat ved Instituttet. Gravem er født i Sunndal i 1945. Han har tatt hovedfagseksamen i kristendomskunnskap ved Instituttet, og er den første med denne utdanning som er ansatt ved MF som forskningsstipendiat.

Ny assistentbibliotekar.

Mette Simonsen er fra 1. desember 1975 ansatt som assistentbibliotekar, foreløpig for 1 til 2 år. Mette Simonsen er født i Roros, og tok eksamen ved Statens Bibliotekskole i juni 1975. Hun har eksamen artium fra Flekkefjord gymnas, og har gått på Sagavoll Folkehøyskole. Hun har i høst studert kristendom grunnfag ved MF.

Assistentbibliotekar Liv Norheim slutter i sin stilling ved MF 8. desember, for å overta en ny stilling som leder for Randaberg folkebibliotek.

Eventuell retur:
Gydas vei 4,
Oslo 3.

Ved varig adresseendring vennligst returner bladet med påført ny adresse.

Frå venstre:
Anstein Lothe, Rygg,
Landssekretær
Gunnvald Bjotveit,
Sigurd Vengen, Selje,
Anders Skeistrand,
Hestenesøyra,
Kjell Bertel Nyland,
Breim,
Jorunn Elisabet Berstad,
Kjolsdalen,
Johanna Ferstad, Stadt.

Nordfjord- turné

Midt i oktober sette Nordfjordstudentane ved MF kursen til heimbygdene sine saman med landssekretær Gunnvald Bjotveit. Målet med turen var å bidra til å oppretthalde kontakta med kyrkjelydane våre, ved sida av å forkynne og å orientere om fakultetet.

På dei fem dagane vitja vi Breim, Sandane, Nordfjordeid, Stårheim, Kjolsdalen og Stryn.

Før vi la ut på turen, lurte vi nok litt på om vi eigenleg hadde tid til å kutte ut lesinga ei heil veke. Etter

det heile er over må vi berre seie at vi er glade for at vi drog. Vi kom inspirerte attende. Utbyttet for vår eigen del var større enn vi hadde venta. Det var godt å møte den omsorg de der heime har både for fakultetet og for oss.

Gjennom «Lys og Liv» vil vi få takke for måten dei tok mot oss på. Takk til alle dykk som la tilhøva praktisk til rette. Takk til dykk som ga oss hus og mat. Og ikkje minst takk til dykk som kom på møta våre.

Kjell

EN GLEDELIG JUL

ønsker redaksjonen alle lesere av «Lys og Liv»! Takk til alle dere som har fulgt med i bladets spalter i dette året. Og vel møtt til et nytt arbeidsår for MF i Jesu navn!

Ingemann Ellingsen.

Erling Servan.